

„Królewski źródło”

To było za starego piyrwyj, chodź niekierzi godajom, że niy zaś tak downo... Były to czasy w kierych szify z towarami sztyjc przypiływały i gynsto stoły wedle brzegu Iny. Skuli tej właśnie rzeki Iny - Goleniów robiół się coroz to wiynkszy i bogatszy, przibywało ludzi i maszketów. Jednym słowym złote to były czasy dlo miasta.

Wtynczos w podziymnym królestwie wszystkigo co złe, ancjaszy szatanów i innych utopków, przed izbom od wachtyrza bram piekielnych, Belzebuba, znod się jedyn z podległych mu złych duchów. Zaklupoł.

– Wlazuj, mamlasie! - odpedioł mu donośny i ochrypiały głos.

Boł to jego nojgorszy i nojokropniejszy Pon. Kej wylynkany dupek wlazowoł, usłyszol jeszcze pora niy do powtórzynio wyrazów, kierych nawet boć się powtórzić. Klynknoł.

– Prisztolech sam boś mi kozoł panoczku - a głos mu się łomoł i trzons się ze strachu.

– Czamu tak długo? A, niech ci bydzie... - wyszy nerwowo potrzon swoim poszarpanym diobelskim kołtunym.

– Co moga do Cia zro...

– Pozwolotech ci się łodezwać?! - urwoł mu i kej widziol jak tyn się jeszcze bardzij boi zaczon się śmioć szyderczo – Dobra. Godomy tera konkrety. Jakeś oto poszyrzoł Ina i ci się nie udało – tu wejrzoł szpetnie na niego – opieprzoł mie som szumny Lucyfer, Pon nas wszystkich. Chyba wiysz o co biygo.

– Niy, błagom...

– Cicho! Tera mosz odymnie jeszcze jedna szansa. Ale pamiyntej, jak zaś spieprzysz robota, bydziesz musioł odpokutować po cztyrokroć. Ni ma odwołanio – wykrziwiol gymba w uśmiychu. - Mosz dostymp do praje wszyskich cudoków na tyj ziymi. Wybier się odpowiedni rzeczne stworzyni i pošlij je do Iny, żeby już żodyn szif niy móg spłowiać żodnych, ale to żodnych nawet malučkih towarów. Już sam widza te puste szisbudy, corozto biydniejszych handlyrzy, słysza jak ludzie ślimtajom... Gryfny to bydzie obrozek – tu się rozmarzoł, zaśmioł się, ale zaroz ryknoł – a terozki spinkalej jak nojpryndzyj! Mom na łepie ważniejsze pomysłunki – zaś się zaśmioł do swoich niecnych myśli. Dupek stanol i wartko wyloz z izby. Trzons się sztyjc, zimny pot wyloz mu na czoło, a w uszach sztyjc słyszol głos Pona.

– Że tyż mie się to musiało trefić – mronknoł

Wartko poszoł do piekielnych koszar, by znojsć odpowiedni stworzyni. Za pora minut znod go, szkodnika w som roz do tej roboty. Boł to rybi dioboł akuratnie szatan morski. Z wyglondu przypominoł łogromnego bachratego szczupoka, kiery mioł szesnoście wielgachnych ostrych kolców w gymbie, a cołko jego skóra miała ciemnobronzowe sztachle jak u ryby rozdymki. Poradziol też tak jak łona napuchnyć i najżyć się.

Na nastympny dziyń, kej szatan morski pływoł już w Inie, dwóch bajtli z Goleniowa poszoł na ryby. Nie wyczuwali żodnego niybezpieczeństwa toteż wciepli sieci do wody. Za chwila sieci zaczyły się leko trzonść i na wyrchu wody pokozalo się pora bombelkow, jakby kiery warzoł jedzyni na łogniu. Wleźli po kolana do wody, wejrzeli do sieci, ale tam była yno ajnfachowo mało fiszka. Kej jedyn z synków już prawie wyciongnył sieć, oroz, jakby znikond znod się szatan morski. Łyknał ryba w całości i zebroł bajtla ze sobom w odmynty Iny. Było to tak wartko, że jego kamrat nawet nie zdążył jenknonć.

Żodyn nie wierzoł w jego rozprawka, podwiela kieryś z marynarzy po poru dniach nie

łopisoł ganc takigo samego sztachlatego stwora, kiery wywaloł w szif, kej tyn przistanoł tuż wele spichłyża, skuli czego do wody spadło pora miechów z cynnym zbożym. Było jeszcze trzech niedowiarków, kierzi odsuwali od sia te nedorzeczne bery, aż w końcu musieli uwierzić, kej głodny krwie dioboł morski wyskoczoł z wody i chcioł zeżrać jednego z flisoków, kiery płynoł ze spławianym drewnym. Tyn diobelne stworzyni jak wyskakiwoł to spóźnioł się na szczynści o sekunda, chłop odsunął się, a dioboł morski, rozfechtowany i zły przeskoczoł nad nim i z wielkim pluskiem wpoł do rzyki, co widziało już moc miyszkańców Goleniowa.

Jak się o stworze dowiedzioł princ Bogusław, kiery akuratnie boł w Goleniowie i przechodzioł żałoba po bracie Barminie, zawołoł do sia nadwornego mondralę i kozoł mu wykombinować jak się pozbyć tej łokropnej marchy. Mondrala nie społ dwie noce i bez dziyń boł tak zmęczony, że usnoł i mioł dziwny śnik. Pokozoł mu się anioł i pedzioł:

– Weż wsioków z kiblami i kludź ich daleko wedle lny w las. Niech tamek wybierają z nij woda, a po tydniu doczkosz , ze twoi problymy zniknom.

Jak usłyszoł tak zrobioł, bo co inkszego mioł poczońć? Po dwóch dniach czyńść wody z lny się straciła, a wsioki dalij kiblowali festelnie spocyni. Przestali dopiyro o wyznaczonym czasie, czyli po siedmiu dniach. Wody w lnie było już tak mało, że potwór niy mioł jak przeżyć. Najdziwaczniejsze było jednak to, że tego pierona nikaj niy było. Można boł już teraz kajś w głyminach Bałtyku i wachowoł na nastympne ofiary. Pora lot przeleciało i w placu tam kaj wsioki wylywali woda z lny odkryto źródło, kiere nazwano „Królewskim Źródłem”, żeby ajnfachowi miyszkońcy nigdy niy zapomnieli, że to skuli księcia i jego królewskij mondrości mogom żyć bez strachu. Niystety w lnie było już tak mało wody, że nigdy wiyncyj nie popłyneły niom szify.

Bezto tera je blank dobro dło ryb, kaczek i łabyndzi.